

MON COR ESTIMA UNA CANÇÓ

Recull de cançons amb poemes de Mn. Costa i Llobera

José Manuel Sánchez, tenor
Francesc Blanco, piano

Flors de Maig

Una pobre joveneta
plorava sense con hort,
plorava tota soleta,
qu'allà dins sa llar estreta
rondava trista la mort

Com s'era morta sa mare
i d'un en un sos germans,
així's moria son pare
Ay!, ella viuria encara
per veure penes més grans.

Entre'ls jemechs d'agonía
la donzelleta gentil
ni sols per ses flors sabia a que fos
alegre aquell dia
el darrer dia d'Abril

Defalliment

Com la llarga acompanyada
d'un mort, que passa endolada
tot callant,
Així més hores perdudes,
també endolades i mudes,
van passant.

Passen iguals que's confonen;
dins un abisme s'afonen
de tristor;
D'allà sortiran un dia
per mostrar-te, ànima mia,

sa buidor.

Ni un aucell, ni una floreta,
ni el verdejar d'una herbeta
dins l'hort meu.
Ma vida està desolada
com a vinya espampolada
i entre neu.

Senyor, que amb mà beneïda
de la mort fas brollar vida
per amor,
desperta el cor, que ja és hora:
un cor que canta o que plora,
viu, Senyor!

Lo que diu una cançó

La lluna guaita sobre les ones,
les ones mouen dolça remor,
i a sa finestra guaita una nina,
regant la mota d'un test airós.
De lluny arriba dolça tonada,
de lluny arriba tendra cançó...
La jove escolta. Què és lo que diuen?
La vida mia... la vida amor!
Amb los ulls baixos, la joveneta
lo cant escolta dels pescadors
i pensativa ja se pregunta:
"Per què sospira mon cor ditzós?"
La lluna regna damunt les ones;
les ones callen, reposa tot;
i a sa finestra, la jove pensa:
La vida mia... la vida amor!

Lo pi de Formentor

Mon cor estima un arbre!
Mes vell que l'olivera,
Mes poderós que'l roure, mes vert que'l
taronjer,
Conserva de ses fulles l'eterna primavera
Y lluyta ab les ventades qu' atupan la
ribera,
Que cruxen lo terror.

No guayta per ses fulles la flor
enamorada,
No va la fontanella ses ombres á besar,
Mes Deu ungí d'aroma sa testa
consagrada
Y li doná per terra l'esquerpa serralada,

Per font l'inmensa mar.
Quant lluny, demunt les ones, renaix la
llum divina,
No canta per ses branques l'aucell qu'
encativam;
Lo crit sublim ascolta de l'águila marina,
Ó del voltor que puja sent l'ala gegantina
Remoure son fullam.

Del llim d'aquesta terra sa vida no
sustent;
Revincla per les roques sa poderosa rel.
Té plujes, y rosades, y vents y llum
ardenta;
Y, com un vell profeta, reb vida y
s'alimenta
De les amors del cel.

¡Arbre sublim! Del geni n'es ell la viva
imatge:
Domina les montanyes y aguayta
l'infinit;
Per ell la terra es dura, mes besa son
ramatge
Lo cel que l'enamora, y té'l llamp y
l'oratge
Per gloria y per delit.

¡Oh! sí; que quant alloure bramulan les
ventades
Y sembla entre l'escuma que tombi lo
penyal,
Llavors ell riu y canta mes fort que les
onades
Y triunfador espolsa demunt les
nubolades
Sa cabellera real.

Arbre, mon cor t'enveja. Sobre la terra
impura,
Com una prenda santa duré jo 'l teu
recort.
Lluytar constant y véncer, reinat sobre
l'altura
Y alimentarse y viure de cel y de llum
pura...
¡Oh vida... noble sort!

¡Amunt, ánima forta! Traspasa la
boyrada
Y arrela dins l'altura, com l'arbre dels
penyals.

Veurás caure á tes plantes la mar del
mon irada,
Y tes cansons valentes ‘nirán per la
ventada,
Com l’au dels temporals.

Dos Sospirs

A dins la llar s’escalfaven
un vespre, a encesa de llums,
la vella... resa que resa,
la jove... mirant-se’l fum.

¡Ay!, llavors digué la jove
i la vella ¡ay, bon Jesús!
- Que teniu ara, padrina?
- Filla meua, que tens tu?
Cap d’elles tornà resposta,
però pensaren al punt:
- Si ho sabieu, padrineta!
- Si ho sabies, joventut!

Mot final

Fini l’aplec. Adéu-siau, cançons,
que arreu pel camp de mon camí
espargia,
lluny del profit i consirós, fent via
a l’entrellum dels amples horitzons.
Adéu-siau, cançons.

Per algú temps tan volta heu de volar
damunt la pols i fullaraca morta

que el temporal renovador emporta,
quan ja adormit reposaré al fossar.
Tal volta heu de volar.

Però-qui sap? tal volta prest caureu
i amb lo perdut vos trobareu tirades,
com rest fosc de lo passat mirades,
perquè heu fet niu a l’hombra de la
Creu.
Tal volta prest caureu.

Oh! tant se val... Seguiu la vostra sort,
cantant lo pur, la majestat serena,
sobre els afanys de què la vida és plena,
sobre els horrors i la mateixa mort...
Seguiu la vostra sort.

Segur, només, vos don aquest destí
que, amunt volant o en terra trepitjades,
jamai del món vostres suaus posades
hagen fet dany o propinat verí...
Vos don aquest destí.

En tant direu: Amunt, amunt els cors!
vessant a tots, entre ramells o espines,
com entre fang o púrpura o ruïnes,
vigor i calma, caritat i esforç...
Amunt, amunt els cors!

Recolliment

Lluny, allà dins asprius muntanyes
que mai petja del món ha tacat,
d’un desert en les verges entranyes,

mira'l cel un verger ignorat.

Allà brolla la font de la vida,
allà s'obri lo lliri d'amor;
Veu d'oracle pe'l món no sentida
té allà'l bosc en secreta remor.

Aigua hi corre tan pura, tan pura,
que los àngels s'hi van a mirar:
qui una gota en tastés ¡oh dolsuma!
Mel del mol no voldria tastar

¡Ay! Qui'l vol del colom me daria
per volar al verger abscondit...?
- Bat les ales del cor que l'ansia,
vola lluny... dins ton propi esperit.

Sequedat

Blanca floreta qu'à l'ermàs nasqueres
i qu'obrint lo teu calcer a l'aubada
ni sentires cantors deveu amada,
ni la companya d'altra flor tingueres;
Pobre flor, quan ses llàgrimes darrereres
compassiva te dona la rosada,
pareix que tu somrius i qu' una diada
plena d'amor i de ventura esperes.
Espera si, floreta, la bonansa;
espera ton amor encar' que sia
una il·lusió no més tanta esperança.
També mon cor, tot esperant, somia;
i de te vida n'es fehel semblança,
floreta sens amor, la vida mia!

Un brotet de romaní

Sa floreta que engalana
i el seu aroma tan fi,
a sa nostra veu afana
es brotet de romaní.

Un brotet de romaní
a sa garriga hem trobat
altres vegades hi hem anat
per tornar-me a lullir.
Cantam a a Jesus divi
dins la nostra soledat
i el nom li hem donat
de brotet de romaní.

Amb ses veus de xerafi
canta tot el dia
per honora a Maria
es brotet de romaní.
Com si fossen d'argent fi
i amb ses veus tremoloses
entona les més gojoses
es brotet de romaní.

Quan les volgudes muntanyes
deixava el pobre catiu
besava el pobre
un brotet de romaní
Massa terres i fortuna
pero ressent cada nit
besava pobre un brotet de romaní.

Mon cor estima una cançó

José Manuel Sánchez, tenor
Francesc Blanco, piano

1. Flors de maig. Música de B. Torres.
2. Defalliment. Música de A. Parera Fons.
3. Lo que diu una cançó. Música de B. Capllonch
4. Lo pi de Formentor. Música de M. del mar Bonet.
5. Dos sospirs. Música de F. Xavier Gelabert
6. Mot final. Música de J. Sampol.
7. Recolliment. Música de J. Barceló.
8. Sequedat. Música d'Helena i Inés Gelabert.
9. Lo que diu una cançó. Música de A. Martorell.
10. Lo que diu una cançó. Música de B. Julià
11. Brotet de romaní. Música de A. Matheu

Poemes de Mn. Miquel Costa i Llobera

Editor:

Coproductor:

EUROCLASSICS
SERVEIS CULTURALS
www.euroclassics.es

Enregistrat als estudis Cas Music, Santa Eugènia. casmusicmallorca.com
Mesclat i masteritzat per José Manuel Sánchez.
Producció musical i edició musicològica: Eugènia Gallego

Francesc Blanco: euroclassics.es
José Manuel Sánchez: josemanueltenor.com

Agraïments: Direcció insular de Política Lingüística
del Consell de Mallorca.

Col·labora:

 Direcció Insular de Política Lingüística
Departament de Cultura, Patrimoni i Política Lingüística
Consell de Mallorca

CSM029CD

